

2023 –ANUL IULIU MANIU !

Cetatea Cavalerilor

NR. 7(35) IULIE 2023

Nr. 7 (35)/ IULIE 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 – 6889

DRUM SPRE LUMINĂ ÎN MĂRUNTAIE DE CORABIE (secvență dintr-un roman nenăscut)¹

Gruia COJOCARU

Pe la jumătatea lui prătar, când păducelul se lepăda nepăsător de catrința murdară a florilor, iar salcâmul se căznea să nască zurgălăi, ce-aveau să clocotească alb sub vraja albinelor, pe malul unui heleșteu din bazinul mijlociu al Prutului, într-un zăvoi căptușit cu sălcii crescute fără niciun căpătâi, departe de ochii mulțimii, câțiva tineri voiau să se adape fără mari opreliști din seva unei după-amiezi de sâmbătă. Era în '89, rânjetul foamei colcăia roșu prin magazine, însă cei prezenți se descurcaseră îndeajuns de bine. Ca tot românul. Mai pe sub mână, prin sisteme de relații locale cu iz balcanic, ori apelând la rudele de la țară, nu murea nimeni de foame, măcar că nu înflorise obezitatea, pentru mulți o marcă a belșugului.

Câteva felii de antricot de vită musteau pe grătarul încins, în vreme ce casetofonul cu baterii cilindrice lega energia proaspete pe muzica celor de la Queen, Guns N 'Roses, Metallica și Led Zeppelin. Lângă o salcie cu inima goală, Lavinia fuma calm o țigară. Viața care-i gâlgâia năbădăios luase o pauză. Lângă ea, Eneko, o profesoară stagiară din Târgu Mureș, ajunsă în nordul moldav grație sistemului de educație, care-i catapulta în diferite zone ale țării pe tinerii licențiați, în funcție de necesități, privea meditativ.

- Ți-a picat vreo unul cu tronc? o întrebă ironic Lavinia.

- Cum adică cu tronc? se miră unguroaica, care de când naufragiase în estul României se tot minuna de bogăția succulentă a limbii băștinașilor.

- Vrei un răspuns direct ori optezi pentru abordarea eufemistică?

- Lasă-mă cu eufemismele, mergi la țintă!

- Atunci spune-mi dacă ți-ai trage-o cu vreo unul nou de pe-aici!?

- Hmm, rămân la al meu Petrică, cam necioplit, știi, însă, în lipsă de ceva mai bun, merge. Dar tu, să nu-mi spui că n-ai pus ochii pe niciun individ? Ori mai bolești după Radu... întoarse ea paleta interogației, apăsând grosier o clapetă vulnerabilă.

¹ Gruia COJOCARU, Lișna, Botoșani, 2023 – Cireșar, 23

Lavinia se întunecă la față. Încă sângera după despărțirea de Radu. Își pusese mari speranțe în relația cu el. Se vedea așezată la casa ei, alături de un bărbat ușor mai tânăr, prezentabil și cu potențial economic. N-a fost să fie, Radu Acasandrei i-a dat cu flit, după modelul brevetat de toți bărbații care i-au răscolit așternutul.

- Nu, văd doar tipi insipizi, mă lipsesc!

- Ce zici de Marian? Se cam dă la tine puștiul, după câte-am văzut.

- Am simțit și eu, e simpatic, da' nu-i genul meu, deși știi că înclin spre brunetși. Aduce un pic cu Petrică, continuă Lavinia cu o diplomație îndoielnică, clipind lung din ochi.

- Ce nu-ți place la Petrică?! o întrebă Eneko contrariată.

- Nu știu, e băgăcios și cam bătăran, da' în sfârșit, doar nu trebuie să-l iei cu tine la Mureș! preciză

Lavinia glacial.

- Ce fac fetele, cum vă place peisajul? le întrebă Petrică înalt, spre surprinderea tinerelor, care nu se așteptau să fie cineva atât de aproape.

- Vorbim și noi de-ale noastre, fii și tu mai discret! Ai pernuțe de pisică, de te-ai strecurat așa, că nu te-am simțit? se miră Eneko nedumerită.

- Da' nu m-am strecurat de fel, v-am văzut de la distanță și-am vrut să știu cum vă simțiți.

Da, ziceți-mi și mie – pe cine să nu duci la Mureș? întrebă el naiv, după ce-a prins o frântură din finalul discuției dintre ele.

- Cățelul, mă, pe Tisi voiam să-l duc la Târgu Mureș, dar Lavinia mi-a spus că merită să mă joc doar aici cu el, potăi ca el ori mai de soi sunt și-n Ardeal, preciză Eneko, privindu-și prietena pe sub gene.

- A, na, da, așa e, eu n-am fost în Mureș, da' sigur găsești și-acolo o potaie bună! zise Petrică parcă nesigur.

- Hai c-ai liniștit-o, Petrică, Eneko era panicată pe tema potăilor, observă Lavinia zâmbind.

- Ei, mai lăsați-mă cu potăile! Am venit aici pentru câini ori pentru distracție?! Hai mai bine să luăm o gură de vin, nu înainte de-un rachiu de pere, mai bun ca palinca, ce ziceți? Sau poate vreți o „Suceava”?

- Bere nu beau, un vin ar merge, fără tărie, zise Lavinia, amintindu-și amuzată, dar și cu o undă de iritare, de orgia de la Costinești din urmă cu ceva ani, când un pluton de cercetare de la infanteria marină i-a explorat paradisul dintre coapse, lăsându-i echimoze vineții pe sâni și pe gât, după ce s-a amețit zdravăn cu zeama prunelor. „Noroc că ieșisem din fereastra fertilă”, își zise ușurată a doua zi.

- Eu prefer un stop de palincă, nimic mai mult, zise Eneko, când Petrică îi indică licorile din sticle.

Ciocniră. Petrică deșertă la repezeală paharul cu mărgeluțe transparente. Tineretele abia atinseseră băuturile.

- Bun grozav, n-am ce zice! conchise Petrică încântat, umplându-și liniștit paharul.

- Unde te grăbești așa? se interesă Eneko.

- Unde vrei să mă grăbesc, doar nu ne-am gătit pentru liturghie, o viață avem! Râse Petrică, etalându-și dinții lungi din gura îngustă. Hai, fetelor, luați o cinzeacă! le îndemnă el cu toată deschiderea.

- Ușor, băiete, cu răbdarea trecem marea! făcu apel la înțelepciunea populară Lavinia.

- Dar cu răul nici pârăul, continuă Petrică proverbul.

„Nu-i chiar tont, observă Lavinia, iar judec oamenii pripit!” Între timp sosiseră și alți tineri. Se salutară. Între ei un individ șaten, colțuros la chip, cu o cicatrice lată pe arcada dreaptă – care-i dădea un aer de straniețate și virilitate – o săgetă cu privirea. Lavinia evită atacul rotindu-se în lateral, ducând orizontul vizual peste creștetul tânărului, de unde-și concentra atenția pe vederea periferică. Observa încântată că tânărul o fixa netulburat. Atunci îl înfruntă, trimițând priviri otrăvite lasciv cu ironie de ștrengăriță. În străfunduri îi rămase destul capital candid pentru un nou flirt, care putea aprinde foc proaspăt în cuptorul din care curgea gâlgâind cenușa. Aripa de găscă, de care se folosiseră până la geneză suratele ei, avea iarăși căutare pentru a primeni spațiul ce-avea să rotunjească odaia virgină...

Audel se fâstâci, nu se aștepta la un atac direct. Își feri privirea. Noroc că tenul măsliniu, ars de soare, era o barieră care-o împiedică pe Lavinia să-i vadă roșeața din obraji. După ce a fost prins pe picior greșit, Audel încetă asediul. Lavinia era puțin nemulțumită: „L-am speriat, își zise ea, da' hai să văd ce-i cu el”. Se deplasă către Audel.

- Ai un foc?

- Am unul la inimioară, râse el, scoțând o brichetă. E veche poanta!

- *Ce poantă?! întrebă Lavinia neutru, ridicând garda atenției.*
- *Ei, lasă, trucuri, mai bine spune ce zici de locul ăsta?*
- *E destul de ok, era chiar bine dacă era puțin amenajat, dar merge.*
- *Veneau toți fraierii, dacă era spațiu de agrement.*
- *Probabil, da' eu mă simt bine în mulțime.*
- *Și eu, da' uneori te-ncurcă atâția neghiobi.*

Lavinia ridică din umeri, de parc-ar fi vrut să spună că în orice plus e și un minus. Audel continuă:

- *Solo, ori ești cu cineva?*
- *Nu, sunt singură, dar tu?*
- *Liber ca leopardul, zise Audel, strecurându-și ca din întâmplare mâna dreaptă pe talia Laviniei.*

Lavinia nu păru mirată de intrarea abruptă în spațiul personal. Nedetectând vreo opoziție, Audel o cuprinse cu ambele brațe și o privi violent. Lavinia răspunse cu o privire aprigă. O sărută sălbatic.

- *Vino, spuse Audel gutural, după câteva clipe.*

Lavinia îl urmă unduitoare printre sălciile, mestecenii și arțarii plini de sevă. S-au oprit lângă o răchită, flancată de tufe de soc. Era suficientă intimitate pentru a descătușa focul interior. Fără fum.

Peste un sfert de oră ciocneau alături de ceilalți paharele cu vin. Radiau. Surd, tainic, vâscos, „fumul” își croise înfometat drum spre lumină în măruntaiele corabiei. Și nici măcar nu i-a anunțat. Niciun clopoțel n-a dat deșteptarea.

Au mai vizitat răchita de două ori. Mai pe așezate. Focul îi mistuia fără milă. O pală de vânt aduse un iz dulceag de căprioară în putrefacție, însă capsula ardentei nu putea fi perforată. Abia după ce Audel se rostogoli epuizat de pe trupul Laviniei, tânăra detectă mirosul fetid.

- *Hai să plecăm, pute groaznic!*

Nu observase nimeni luntrea care-i capturase. Aveau socotelile lor sentimentale, nu erau atenți la arderi străine. Doar Eneko pricepu că cei doi își contopiseră granițele. Se bucura însă că prietena ei ieșise dintr-o pasă sentimentală grea, care-o făcea morocănoasă adesea.

- *Mă bucur că Radu e dintr-un basm infect, îi zise ea, când o prinse singură.*
- *N-aș zice infect, ci mai curând fumat, conchise Lavinia, strivind sub talpă un muc de țigară.*